

Hola criatura meva

Un relat de: [Anaïs](#)

Hola criatura meva,

Et dic criatura perquè no sé si eres nen o nena, et dic meva perquè eres meva. Eres? Si, eres. He estat pensant en el temps verbal, voldria poder posar que ets, que seràs, però no, no pot ser.

Eres la criatura de les 5 setmanes? Ets l'intent que no va poder ser? Eres un embrió? Eres format o no format? Ets alguna cosa o solament una idea, un record?

"És normal"

"Passa a moltes dones"

"Clínicament no té efectes"

"Sou joves"

"No t'espantis"

"Ara, uns mesos de repòs i després a tornar-ho a intentar"

NO ÉS RES?

NO TÉ EFECTES?

TORNAR-HO A INTENTAR?

Què és el dol? És el període de dolor per la pèrdua d'una persona, que inclou 5 fases: negació, ràbia, tristesa, acceptació. Me'n surten 4. Que fàcil és la teoria i que difícil és la pràctica.

No puc fer dol, no era una persona.

"Seria pitjor més endavant"

"Ets forta"

"Estaves de poc"

Sí, ho sé, hi estic d'acord, les accepto, però....

És que encara et tinc a dins, és que encara hi ets, el que ets o no ets, el que potser ni has estat, i que segur no seràs mai.

Jo vull fer el meu dol, vull plorar a llàgrima viva, vull expressar el meu dolor, ningú m'ha de prohibir el plor.

"La compassió per un mateix no és bona"

Això ho he dit mil vegades jo, sí, ja ho he passat altres cops.

Però ara que ni tan sols vec la pantalla de l'ordinador per culpa de les llàgrimes que cauen per la meva cara, vull sentir-la, vull compadir-me de mi mateixa, vull dir-me

"pobreta de tu, plora tot el que vulguis, no passa res"

Ploro a llàgrima viva per tu, criatura meva, perquè ningú t'ha vist, perquè ningú t'ha sentit, perquè ningú t'ha notat, perquè sent un ésser que no ha arribat a ser, ningú no et plorarà com jo, ningú no et recordarà com jo.

NO, NO I NO, no vull tornar-ho a intentar, no puc ni pensar-hi. Per què he de fer com si res? Com si m'estigues a punt de baixar la regla i prou?

Criatura meva, m'envaeix un sentiment estrany. Sé que no és bo per mi que et quedis a dins meu, però una bogeria inconscient no voldria que marxessis, perquè quan surtis seràs només una taca, una taca a la compresa que m'he posat per una merda de sentit pràctic que avui per a mi no té ni la més mínima importància.

No puc acceptar que seràs un desfet que sortirà ves a saber quan i com, de qualsevol manera i sense control.

Per tot això i molt més, et penso plorar, plorar cada vegada que en tingui ganes.

"no t'has d'enfonsar"

“has de tirar endavant”

Sí, tiraré endavant, però vull passar el meu dol, és l'únic que podré fer per tu, criatura meva, que eres i vas deixar de ser.

Fins mai,

la teva mare